

בש"פ 6107/24 - מדינת ישראל נ' אשר סטיב ברכה

בבית המשפט העליון

בש"פ 6107/24

לפני:	כבוד השופט יוסף אלרון
העוררת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיב:	אשר סטיב ברכה
	ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-מ"ת 74502-05-24 מימים 16.7.2024 ו-25.7.2024, שניתנו על ידי השופט ע' מסארווה והשופטת ל' ביבי, בהתאמה
בשם העוררת:	עו"ד אלי פרי; עו"ד נועה מילשטיין
בשם המשיבים:	

החלטה

1. נגד המשיב ושלושה נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המונה 14 אישומים, ממנו עולה כי בין השנים 2016-2024 המשיב עסק יחד עם אחרים בהקמה והפעלה של 11 מקומות שבהם התנהלו משחקים אסורים, הגרלות והימורים, וזאת אגב ביצוע עבירות מס והלבנת הון.

היקף כלל מחזורי ההימורים בבתי ההימורים עמד על 35,730,817 ש"ח. עוד יוחסו למשיב עבירות סחיטה באיומים וסחיטה בכוח.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב ויתר הנאשמים עד לתום ההליכים המשפטיים שמתנהלים נגדם. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה תוך שעמד על כך שעוצמתן "אינה כזו שיש בה כדי להביא למעצרו של המשיב עד תום ההליכים". לאחר שהוגשו תסקירי מעצר בעניינו, ומשבית המשפט המחוזי שמע את המפקחים שהציע, נקבע בהחלטה מיום 16.7.2024

כי ניתן "להפיג" את מסוכנות המשיב ואת החשש לשיבוש הליכי משפט "במידה סבירה" באמצעות פיקוח אלקטרוני. עם הגשת חוות דעת מטעם מנהלת הפיקוח האלקטרוני שקבעה כי מקום הפיקוח המוצע ישים, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.7.2024 ובה הורה על העברת המשיב למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני ובתנאים מגבילים. מכאן הערר שלפניי.

2. לטענת ב"כ העוררת בנימוקי הערר ובדיון לפניי, בית המשפט המחוזי שגה כאשר לא נעתר לבקשתה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים. נטען, כי מעשיו מלמדים על מסוכנותו הרבה, לאחר שעמד בראש מערך עברייני מתוחכם שכלל מנגנון להסתרת חלקו במעשים, והתנהלותו אף הגיעה לכדי סחיטה באיומים ובאלימות.

כמו כן, ב"כ העוררת הפנתה לעובדה ששירות המבחן אף הוא לא בא בהמלצה על שחרור המשיב ממעצר. לבסוף, הצביעה על החשש המובנה לשיבוש הליכי משפט מצד המשיב בהתחשב באופי העבירות המיוחסות לו.

מנגד, ב"כ המשיב טען לפניי בהרחבה וסמך ידו על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בכלל זה צוין כי השופט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים, פסל את חלקם, עד אשר לבסוף נמצא מערך פיקוח שהניח את דעתו. כן נטען, בין היתר, כי עוד לפני מעצרו הנוכחי, המשיב נעצר בגין פעילות בתי ההימורים מושא ההליך דנן, שוחרר לתקופה של חודשיים בלא כל תנאי מגביל - ולא ביצע עבירה או שיבוש הליכים כלשהם. עוד נטען כי המשיב הוא אדם בן 64, נעדר עבר פלילי למעט עבירות תכנון ובנייה, וכי גם כתב האישום לא מייחס לו "אלימות ישירה", כלשון ב"כ המשיב.

3. זמן מה לאחר הדיון, הגיש ב"כ המשיב על דעת עצמו "הודעת עדכון" ובה ציין כי נאשמים 2 ו-4 בכתב האישום שוחררו בהסכמת העוררת למעצר בפיקוח אלקטרוני. משכך, נטען כי מצב בו יתר הנאשמים שוחררו ממעצר מאחורי סורג ובריה "מהווה חיזוק משמעותי להחלטת בית המשפט קמא".

בתגובה להודעה זו, העוררת עמדה על קיומן של הבחנות רלוונטיות בין המשיב לבין נאשמים 2 ו-4. בכלל זה, נטען כי היקף העבירות שמיוחסות למשיב רחב בהרבה; כי המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, ואילו ביחס לנאשמים 2 ו-4 נקבע כי קיימת חולשה בראיות; וכי שירות המבחן המליץ על מעצרו בפיקוח אלקטרוני וזאת בניגוד להמלצתו ביחס למשיב.

4. דין הערר להתקבל. מסכת האירועים המיוחסת למשיב בכתב האישום על פניו אינה מותירה מקום לספק הן ביחס למסוכנות הנשקפת ממנו, הן ביחס לחשש כי הוא ישבש הליכי משפט. פעילות ההימורים המתוארת היא רחבת היקף בכלל המובנים - כך, ביחס להשתרעותה הגיאוגרפית, כך ביחס

לפרק הזמן שבמהלכה בוצעה וכך ביחס להיקפה הכספי. אם באלה לא די, נלווית לפעילות זו עבירות סחיטה באיומים וסחיטה בכוח. זה מכבר, ציינתי כי בעבירות של סחיטה באיומים מגולם חשש מובנה למסוכנות ולשיבוש הליכי משפט, וככלל, הן אינן מאפשרות שחרור לחלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 9078/23 מדינת ישראל נ' חלבי, פסקה 16 (1.1.2024)). הדברים מקבלים משנה תוקף בהתחשב בשלב בו מצוי ההליך בעניינו של המשיב, שעה שהעדים בתיק טרם העידו.

5. זאת ועוד. כלל ידוע הוא כי בית המשפט לא יסטה מהמלצה שלילית של שירות המבחן אלא במקרים חריגים ובהתקיים טעמים כבדי משקל (בש"פ 9052/23 סטמקאר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.1.2024)).

בענייננו, צוין בתסקיר המעצר כי עולה ספק ביחס ליכולתן של המפקחות המוצעות לצפות מצבי סיכון שיתעוררו ביחס למשיב, בייחוד כאלה הקשורים בקשריו השוליים; וכי הן תתקשינה להוות עבורו דמויות מציבות גבול. על כן, התסקיר העריך מפורשות כי "לנוכח מאפייני אישיותו, דפוסיו המגובשים ועומק מעורבותו השולית, הפיקוח המוצע על ידו לא ייתן מענה הולם לסיכון במצבו של אשר [המשיב - י' א']", ובהתאם לא ניתנה המלצה על שחרור המשיב ממעצר.

גם תסקיר המעצר המשלים בעניינו לא המליץ אחרת, לאחר שצוין ביחס למפקחים המוצעים כי "היכרותם עם מאפייניו המורכבים של אשר [המשיב - י' א'] כמתואר ובחירותיו הבעייתיות לאורך השנים הינה מוגבלת באופן שלהערכתנו יקשה עליהם לזהות גורמי סיכון העלולים להתעורר במצבו".

אומנם, בית המשפט המחוזי התרשם ישירות מהמפקחים - כפי שהיה עליו לעשות (ראו החלטתי ב- בש"פ 9599/17 עלקם נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.12.2017)). אולם, בשים לב לתסקירי המעצר; לכך שחלק מהמפקחים כלל לא נבחנו על ידי שירות המבחן; ולאמור לעיל ביחס למסוכנות והחשש המובנה לשיבוש הליכי משפט - אני סבור כי לא התקיימו בענייננו נימוקים המצדיקים סטייה מהמלצת שירות המבחן, כך שלא היה מקום להורות על שחרור המשיב ממעצר בעת הזו. יובהר, כי כפי שציינה ב"כ העוררת, טעמים אלו הם שמצדיקים את ההבחנה בין המשיב לבין יתר הנאשמים בכתב האישום.

6. אשר על כן, הערר מתקבל כך שהמשיב ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. יחד עם זאת, ככל שלא תהיה התקדמות בשמיעת העדים בהליך העיקרי, המשיב יוכל לפנות בעוד 6 חודשים לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר אשר ידון בה לגופה.

ניתנה היום, ז' באב התשפ"ד (11.8.2024).

